Z českých mlýnů

Napsal Karel Tůma.

Kdo dřív přijde, dříve mele.

"Tedy uf — uf —u— ujednáno, sakramentské cigaro, ode dneška za týden!" volal, zapaluje si svůj zatvrzelý nóbl doutník, pan správec Šilhauer z Červených dvorů, či vlastně ze žlutého kočárku za panem otcem Korbelíkem z Ostrovce, kterého byl právě až semhle na rozcestí k topolům svezl z Příbrami.

"Slovo s to!" obrátil se vesele pan otec, "ale na to vědýrko plzeňského nezapomenout, to tvrdí muziku!" Správec ještě jednou kývnul se smíchem kloboukem a fičel dále.

Náš pan otec ale zastaviv se chvilku, nějak v myšlenkách pohlížel za prášícím se kočárem, pak zavrtěl hlavou, pr..šťáral si do pomerančova nakouřenou meršánku, cvaknul rázně stříbrným jejím víčkem a zabočil od silnice dolů do rozkošného, lesnatého oudolíčka, kde uprostřed brčálových luk rachotil vesele dosti pěkný mlýnek, obklopený narovnanými prkny, kvetoucími slunečnicemi, na bidle do kypra se vyvětrávajícími strakatými peřinami, kládami, drůbeží, dětmi, čuňaty, starými běhouny a podobným harampátím.

Za deset minut byl zpropocený pan otec Korbelík uprostřed toho barampátí — doma.

"Co nového, tatínku, v Příbrami?" vítala ho na zápraží roztomilá, čtveračivá a právě tak nejlíp rozvitá růžinka s bílou zástěrkou, rozkošnou bradavičkou na pravé tvářince a trochu pomoučenou "ofinkou" nad šotkovskými brvami; i vtiskla mu bez mučení malinovými rtíky na ty jeho zastřížené štětiny pod nosem takovou upřímnou hubinku, ach, takovou, že vám jí bylo, hoši, věčná škoda!

"V Příbrami zrovna nic, ale cestou, Emičko, cestou, počkej, to budeš koukat jako sýkorka na lůj!" odtušil tak nějak prapodivně pan otec, že si Emička z toho nemohla vybrat, je-li to špás nebo něco vážného.

"Ale jdi, cestou?" podivila se. "A co to, tatínku?"

Rozumí se samo sebou, že byla Emička skokem pro maminku v kuchyni a že ji přivedla tak, jak byla, s válkem v jedné ruce, s těstem na všech pěti prstech druhé a se slupkou okurkovou na čele, což prý je moc dobrý prostředek všech hospodyněk — proti bolení hlavy od plotny.

"Prý se ti něco přihodilo cestou?" bylo první slovo paní maminky, zatím co se pan otec klopotně táhal se zouvákem o svou závažnou botu, koukaje při tom starostlivě vůkol, kde má svou druhou trepku.

"Ale—čerchmana, co pak by—se mi bylo přihodilo—zatrapená bota, — vždyť jsem se svez' s panem správcem, avšak tuhle Emička,—kam pak jste mi zas zavlékly druhý pantofel?—ta se podiví, že mi Šilhauer říkal o ni—pro svého syna!"

Panímámě vypadl válek a Emička uskočila, jakoby byla stoupla na žábu: "Toho buršáka?" vykřikla zděšeně.

"No, toho dlouhého Alfréda, s nímž jsi tančila tenkrát v Příbrami. Už vyprakticiroval, teď dostane pěkné místo, to víš, starý Šilhauer už mu to dovede vyšlapat, a bude pánem; padla's mu do oka a starému se také líbíš." — —

"Nu, a co's mu na to řekl, tatínku?" vyhrkla celá bez dechu Emča.

"Co bych mu na to řek'? Zdvořilost žádá zase zdvořilost. Že je to pro mne velkou ctí, že je panu synu můj dům otevřený!"

"Ale moje srdce na petlici a na dva západy!" odseklo dopálené hotě a už honem nabírala tetelící se ručkou zástěrku k očím.

"No, no, splašená, žádné cavyky, jde ti už na dvacátý,"—durdila se panímaminka, "pan Alfréd není žádný zlý člověk. A jak má jednou pěknou službu, budou se holky o něj jen drát."

"A kdyby měl sám celé panství, já ho nechci a nechci!" dupala [illegible], "toho Němčoura, toho [illegible], toho—škrcivého!"

[illegible]

rovic na Zvíkov. Ale maminka byla houževnatější: Co prý by to bylo za rozum, odháněti si štěstí; teď že, pane, takovíhle ženiši nevisí na hřebíku. A že je zrzavý? No, to jsou rány! Každý takový, jak ho pán Bůh stvořil. Ať si jen všimne v kostele křížové cesty; tam je sám Pán Ježíš malovaný zrzavý. Tak tedy! A že rád mluví německy? To páni všickni. Tím se rozeznávají od sprostých. Kníže pán taky radš po německu než po česku. —

Emča ale místo vší hádky vrhla se mamince kolem krku a štkala z hlubokosti své šněrovačky jako by jí šlo o krk: "Ne, ne, maminko, Šilhaura si nevezmu, to radši skočím po hlavě se splavu," až byl pan otec celý z klihu. O jedné botě a jedoum pantofli, (druhého ne a ne najít!) utekl raději před tím ženským brekem ze světnice na zápraží a foukal tu do dýmky jakoby byl fofrem. Tohle je; pane, ale taky pro chudáka ňáká šlamastika! Kde pak se toho mohu nadít, že holka tak zjankovatí? Jak se teď vymotat z koudele, když dal už tak skoro Šilhaurovi slovo? Zejtra, pozejtří může ten Alfréd přiklusat, ona mu dá košem a kaňka hotova; hněv na dosmrti a Šilhauer má ruce, které sahají sakulentsky daleko.

An se takovýmito trampotami otcovskými a ucpanou dýmkou mořil, vyjde za ním panímaminka od dcery a: — "Už to mám, proč ho nechce!" šeptala důtklivě. "Považ si: ona má jiného!"

Teď by byla zase málem panu otci Korbelíkovi meršánka z huby vypadla jako dříve panímámě válek.

"A koho?" vypravil konečně ze sebe.

"Bůh sám nebeský ví; nechce říci, dokud prý se on neprojeví sám. Ale to prý jest ten jediný mužský na světě, za kterého by šla."

"Ale kdo by to byl?" divil se pan otec.

"Věř mi, žádný jiný než ten mladý úřadníček z Příbrami v té hornické kamizole, jak tu byl loni se študentem Kazdovic na prázdninách. Hrála s ním v Miroticích divadlo, tančila s ním pořád v Příbrami!" vzpomínala si paní maminka.

"No, Čeněk Strnad, Bože, vždyť ho znám,—příjemný hoch," doložil pan otec, "ale nic, myslím, ještě nemá!"

"I kde pak může holka na koho čekat? A kdo pak ví, míní-li on to s ní do opravdy? Zkrátka a dobře, ty jako otec musíš jí napravit hlavu. Ať si má ráda koho chce, ale tu se hlásí opravdový ženich a tu přestává všecko: Kdo dřív přijde, ten dřív mele!"

Panu otci jako by při těchto slovech náhle byl se srdce kámen spad'.

"To máš pravdu! Tohle jest stará mlynářská regule a té se držme! Tak to chce pořádek světa. Kdo dřív přijde, dříve mele a basta!" přisvědčil důrazně, cvaknuv na doklad zase víčkem u své meršánky.

"A já jsem svědkem," vytasil se v tom z pootevřených dveří mlejnice ramenatý chlapina mlynářský s hlavou jak věrtel a dlaněmi jako voršovy, čepici v jedné, ulmačku v druhé ruce.

"Vy jste nás poslouchal za dveřmi, mládku?" pohrozil mu překvapený pan otec.

"Nic za zle, všecko řízení boží, pane otče"....smál se mládek Pilka, přešlapuje, že vypadal jako bílý medvěd. "Šťastná moje chvíle, sic bych byl utřel hubu, a já, —já jsem, pane otče a panímaminko, do vaší drahé slečny Eminky celý blázen!"

Pan otec a panímáma vytřeštili oči a oba skoro zavrávorali jako by jim nohy Podrazil: "Vy?"

Mládek ale jiskře očima pokračoval: "Buď ji, anebo žádnou! Ano, to jsem si přísahal; jestliže mi ji nedáte, ta ji taky nesmí žádný jiný dostat na světě, a kdyby to byl nevím kdo! Na to jsem odhodlán, ať se děje se mnou co děje!" A zdvih tu pravou lopatu jako k facce nebo k přísaze, šlak ví, až z něho šel strach.

"Ale člověče!" nabyla první ducha panímaminka, "pominul jste se s rozumem? Vždyť by se vám Ema vysmála na vrch hlavy!"

"I ba nevysmála," ušklíbl se sebevědomě mládek, "právě jdu od ní; všecko mi řekla a povídá mi: Nešli tovo zrzavého Šilhoune, to dostkrát raději tebe!"

[illegible]

kem a běželi rovnou do světnice na nezdárnou dceru. Tato bubnuje si na okno. "Tak, panenka, tak? Spády s mládkem?" spustila panímama, až se chudák Emča lekla. Avšak hned se vzpamatovala, pohodila vzdorovitě tou kučeravou hlavičkou: "A co víc? Je to aspoň hodný, poctivý člověk, vyrostla jsem s ním od maličkosti a znám ho; proti buršáku Šilhaurovi zlato!" a bubnovala si dál.

"Ale Emo! Nezdárné dítě!" chtěl pan otec spustit nějaké kázáníčko, když tu zase kujón mládek ve dveřích: "Pane otče, já jsem zapomněl, potřebujeme ňáké —šindeláky!"

"Aby tě čert i se šindeláky!" rozlítil se pan otec; "hůl byste zasluhoval!"

"A zač?" mládek povedně jako by nic: "což pak nejsem v právu? Nebyl jsem svědkem, jak jste, pane otče, povídal: Kdo dřív přijde, dříve mele?"

Pan otec oněměl: "To jsem sice řek'," vypravil teprve po hezké chvilce pracně ze sebe. "Ale to —platí jen pro cizí mleče a ne pro domácí chasu."

"A tak!" zamumlal zlostně mládek. "No, o tom si ještě promluvíme s mladým panem Šilhaurem!"

"Opovaž se; na hodinu mi půjdeš!"

"A třeba na minutu, ale s tím zrzavým klukem se vypořádám, že bude na to do smrti pamatovat!" zuřil mládek, bouch' dveřmi a tentam. —

Rumrejch hotový. Pan otec lamentýruje, čeho se dočkal na svém vlastním dítěti, paňmáma hubuje, to-li už nevěděla si žádného hezčího vybrat než takovéhohle hlavatého medvěda, který jim vyvede ještě ňákou světitou hanbu! Ano, o ostudu běží, o tu ostudu, kdyby takhle zítra, pozejří pan Alfréd přijel na námluvy a tenhle zblázněný Pilka ho tu zmydlil! A vyhnat blázna bláznivého z domů? Teprv zle! Teď je ta mladá chasa samý revolver, někde si na Alfréda počíhá a teprv ho zpošmodrchuje.

"Tak jim pište, Šilhaurovům, ať se nechá mladý pán doma a má po ouraze," prohodila od okna Emča, ani se neobrátíc.

"To se ti jen tak řekne: pište, pište! Co pak mu mám napsat? Že se mi dcera zamilovala do rabiáta mládka?,' hněval se pan otec, přecházeje po pokoji s vyhaslou meršánkou.

"To nemusíte psát, ale napište mu jednoduše, že jsem nemocna, že mne bolí zuby, že mám zpuchlou tvář."

"Ale ode dneška za týden máme výlet na Zvíkov, a ten se nedá odložit, plzeňské se nemůže nechat zkysat!"

"Já nemluvím o výletu, jen když mezi týdnem Šilhauer nepřijde—" podotkla Emča mírněji, až to panem otcem radostí škublo.

"Do neděle doufáš dostat rozum?" škádlil ji už také mírněji.

"Snad!"

"No tak nešť! tak tedy Šilhaurovi píšu, že jsi opuchlá, ale do neděle ať jsi mi jako rybka a jako dobrá hodina, to ti povídám! Pošlu s tím práška do Dvorů ještě dnes."

Emča se usmála, kývla ofinkou a utekla ze světnice; následkem toho nezbývalo, než aby oba ulekaní a utrápení páni rodiče vyvadili se spolu sami. Pan otec vyčítal panímámě, kam jen dala oči, že celý čas nic nezmerčila, co se mezi mládkem děje, — paní maminka zase dokazovala, tím vším, že jest pan otec vinen sám, proč jest na chasu tak málo dbalý a jen pořád v hospodě, kdežto s nimi nikam nechce, tak že holka za celý boží rok žádných pořádných mladíků nepozná; k čemuž zase pan otec, že byla přece v Miroticích, v Příbrami i na plesu, načež paní matka: "To je toho!" atd.

Minuly dva, tři dni.—Po bouřce sice, ale pořád ještě dusno jako pod mrakem. Mládek se někam poděl, nikdo neví kam a nikdo se neopováží ptát, neboť pan otec odbyl stárka tak zhurta, jako ještě nikdy jindy a také panímáma se utrhla: "Eh, co pak se o něho starám?!"

A té, která věděla, té se nikdo na to neptal. Jakživi nechodili ještě Korbelovic jeden vedle druhého tak zabroukaní a nemluvní jako tyhle dny. Konečně pod večer třetího už to nemoh' pan otec dál vydržet. Přised si k Emči na lávku před mlýnem, koukal se na ni chvíli, jak plete punčochu a pak začal měkce jako do másla: "Vidíš, Emčo, tohle mi nejde s tebou do hlavy!"

"A co, tatínku?"

"Že máš takové gusto! Přece taková čupr...."

"A ty máš lepší, tatínku, když jsi pro mne vyhlíď' toho noháče zrzavého?" ona štiplavě.

"No ale ten má přece ňáké postavení, kdežto mládek? Maminka myslila, že ti snad padl do oka Čeněk Strnadů."

Emča se zapálila až přes uši a koukala do punčochy.

"No to bych řek', přece aspoň gusto; proč ne, fešácký človíček, taky to snad jednou někam přivede, nu nešť si! Ale pilka!"

Teď Ema pozvedla ty své velké trnkové oči a upřela je tak roztomile, inu tak rostomile důvěrně a čtveračivě na dobrého papínka — ale neřekla nic nežli: "To teď tak mluvíš; nešť si; ale kdybych byla řekla: já chci Čeňka, zas byste mi ho byli zhanili, že mám špatné gusto, poněvadž mi chcete vnutit zrzavého!"

"A já ti povídám, že ne," durdil se pan otec; "ale kdo dřív přijde, dříve mele; kdybys mi byla přišla s Čeňkem, řek' bych ti jednoduše: Ten buď o tebe, milá holka, nestojí, anebo je taková buchta, že se neumí domluvit ve světě anebo nestojí za nic!"

"To máš pravdu, tatínku!" vyhrkla na to s pláčem i smíchem chudinka Emča, popadla pana otce kolem krku a štkala mu na té jeho umoučněné plandě: "Čeněk mě má rád k zbláznění, já to vím, ale on je taková skromná buchta, že si netroufá za sebe slovo promluvit!.'

Teď šla hlava panu otci kolem jako běhoun. Myslil, že se pod ním lavice propadá, že zdřevění a bude lavicí sám. Tak ona maminka přec jen měla dobrý nos! "Inu, ale je to trumpeta člověk!" ulevil si konečně; "celé prázniny se tu ometá, v Miroticích, v Příbrami s námi a ani necekne!"

"Když neměl ještě místo!" omlouvala jej Emča, držíc pořád pana otce kolem krku.

"A teď už má?"

"Na osm set."

"Hm, a tohle's mi nemohla jako rozumná holka a upřímná dcera všechno říci v čas? Tohle jsem měl vědět před týdnem a mohlo být dobře! Teď je ale malér hotový: Šilhaurovic přijedou na výlet, mají mé slovo — objednali pivo......"

"Nedělej si žádné muky, tatínku; však já už nějak ten koš Šilhaurovi ošmajchluju, že bude rád, že ho dostal!" smála se Emča a zobkovala ho jako jedna hrdlička, až jí slíbil, že mamince zatím ničeho nepoví a na "toho blázna" mládka že bude zase dobrý.

Příštího dne byl mládek, kde se vzal tu se vzal zase ve zdraví doma. Karamádům namluvil, že si odskočil k nemocné tetě do Příbrami, aby na něj nezapomněla v testamentu, ale Emičce doručil — voňavé psaníčko, které ona, potouchle, zulíbala celé v nevyslovradosti i s tou fotografií, jež z něho vypadla. Ale jak se taky nezaradovat, když jí její Čeněk, její jediný Čeněček sděluje, že—v neděli z rána je zde jako na koni, aby udělal v životě svém svůj nejrozhodnější—"klek"! Emča okřála jako lučina po vlažičce. Za to chudák pan otec, čím blíže nadcházela doba umluveného výletu na Zvíkov, tím byl roztržitější a hlavu pořád "jako koš". Stovku by za to dal, kdyby věděl, kudy z konopí. Srdce už bylo při Čeňkovi—ale slovo u Šilhaura. Pořad jen shledával, že bude nejlíp, držet se mlynářské regule; "kdo dřív přijde, ať dřív mele."

Konečně vyzáří slunko osudné neděle; Matěj cídí od úsvitu vůz i koně, panímaminka pletete Emě vlasy do bohatých vrkočů, v kuchyni kypí smetana—v tom zahrčí a zastaví před mlýnem kočár; v Emě to hrkne, zapomene že ji maminka drží za cop, chvátá k oknu a: "Jejej, už je tu!" A skutečně je tu, ale ne nohatý zrzoun Šilhauer, nýbrž pěkný černý horní úřadníček s flekem jako kominíček v zadu a ještě tři rovněž mladí a fešně oflekatělí kamarádi s ním. Nežli se maminka vzpamatovala, byla už Emča v komoře a hází tam šustící sukenky na sebe jakoby jí nad hlavou hořelo. Žádný voják aedoved' by se rychleji ustrojit. V tom k ní po chvíli donikne ze světnice hlučný potlesk, smích i volání "Slávy!" a hned na to buší jí tatínek na dveře: "No, kde pak vězíš, botka? Pojď sem honem, ať ti vyhrkám!" Emčo, rozumí se, jako [illegible]

jí s veselou tváří podává list starého Šilhaura. Dychtivěji co živa nečtla Ema žádnou čmáranici ruky lidské. I čte:

"Milý příteli!

Náš výlet a vůbec náš záměr zamok'! Co jste nám to sem poslali za rabiátského blázna s tím psaním? Sotva se ho Alfréd začal vyptávat na Vaši slečnu dceru, ten divný pavouk začal divoce koulet očima a křičet jako Indián: k té že prý vede cesta jen přes jeho mrtvolu! Jestli ji nedostane sám, pak že si udělá smrt a všecko pobije. Můžete si pomyslit, jak byl Alfréd překvapen tímto výjevem. Ale což teprv, když včera dostane list od jakéhosi pana Čeňka Strnada, horního úřadníka z Příbrami, kde jej tento jakožto prý dávný zbožňovatel Vaší slečny dcery zve na zítří na Zvíkov na — souboj. — Lituju, že jste mi to všechno otevřeně nepověděl — anebo jste snad sám o tom nevěděl? — Ale nahlédnete, že za těch okolností musím Vás jakožto starostlivý otec požádat, abychom se navzájem sprostili daného sobě slova, což zajisté učiníte svému starému příteli, jakým zůstává Váš

Max Silhauer,
správce."

Ještě nemohla Ema blahostí popadnout dechu, když jí přilít' na krk její Čeněk, zatím co se ve dveřích objevila chechtající se tvář mládkova: "Já jsem svědkem: — kdo dřív přijde, dříve mele!" volal, nedbaje, že ho pan otec chytil za ucho a rovněž vesele ho třepal: "Ty darebo komediantská, ale se svou komedií jsi nás připravil o vědýrko plzeňského!"

"I nepřipravil!" obrátil se blažený Čeněk na pana otce, "přivezli jsme si ho sami s sebou."

"Viktoria, to je jiná!" liboval si mile překvapený pan otec. "Tak vy jste čtveráci pamatovali na všecko? No, to si dám líbit, teď teprv platí: kdo dřív přijde, ten dřív mele! Maminko, pojď ty své povedené dětičky požehnat! — Dávno už neviděl starý Zvíkov takových veselých výletníků jako téhle neděle. Pan otec Korbelík, rozumí se, u vědýrka "mlel" první.

---

* V New Yorku žaloval Charles A. Hess, republikánský vůdce z 25. distriktu tamní časopis Press za to, že napsal o něm: "Hess je vřelým přítelem a společníkem vrahovým." Chtěl $50,000, ale porota uštědřila mu pouze $750.

* Jeden z dělníků, zaměstnaných kopáním stoky v Sranton, Pa. udeřil ve čtvrtek motykou do dynamitové patrony, jež byla tam opomenuta. Nastal hrozný výbuch, jenž vyžádal si život Italů Francisco Griffa a Luigi Searanibo.

Pro nemluvňátka

není lepšího léku nad Chamberlain's Cough Remedy. Lahodná chuť a léčivá moc činí lék tento oblíbeným jak matkám tak i dítkám. Rychle zhojí kašel a tak zamezí často zánět plic a jiné podobné následky. Ve statisíci případech lék tento užíván proti záškrtu a neslyšeli jsme ani v jednom, že by se nebyl osvědčil. Nejen že záškrt vyléčí, alébrž když v čas počát eích nemocnému podán, záškrt zcela zamezí. V případech modrého kašle napomáhá rozpustiti šlemy v průdušnici usazené a umožňuje snažší odkašlání, zmírňuje dráždivost, hojí blány a tak mírní bolestný kašel, až konečně zhojí na dobro. Na prodej u všech lékárníků.

Jediná dráha do Chicaga,

která cestujícím poskytuje každodenní vlaky a jízdu do Chicaga za světla denního, je North Western dráha. Vlak vyjíždí z Omahy v 6:40 ráno a přijíždí v 8:15 večer téhož dne do Chicaga. Vlak tento jest v popředí doby nynější a jest u cestujícího obecenstva omažského nejoblíbenějším. Jiné rychlovlaky vyjíždí každodenně do Chicago v 4:55 a v 6:55 večer. Cestovní lístky můžete obdržeti na Farnam ulici v čísle 1401, v městské písárně dráhy "THE NORTH WESTERN LINE."

KUPTE SI
Přeplavní Lístky
DO ANEBO Z ČECH U
J. J. Havelky
Z Chicaga do Bodenbachu, Čáslavi, Chrudimi, Chebu, Karlových Var, Klatov, Litomyšle, Nepomuku, Pardubic, Plzně, Písku, Prahy, Tábora, Domažlic, Teplic atd.
Adresujte: J. J. HAVELKA [illegible]

Louis Berka,
český právník.
Písárna v čísle 934 N. Y. Life Bldg., Omaha.
Kdokoliv potřebuje právnické pomoci, ehle dá v pann Berkovi právníka zkušeného, který dlouholetou zkušeností svojí může krajanům n.ším kdykoliv správně posloužiti. 33-tf

Frank Doležal,
český právník
FREMONT, - NEBRASKA
Vyřizuje veškeré soudní a právní záležitosti při vrchním, aneb krajském soud v kterémkoliv okresu. Maje důkladne znalosti práv, nabízí služeb svých ct. krajanům ve všech čátích státu. 44tf.

FR. CUBA
...ČESKÝ PRÁVNÍK...
VE SCHUYLER - - NEBR.
Vede právní pře při všech soudech v kterékoliv části státu a poslouží právní radou ve všech případech. Pečuje bedlivě a osobně o všechny záležitosti mu svěřené.
REFERENCE: Bankovní dům F. Foldy. Adresujte: Fr. Cuba, Shuyler, Neb

Každý český farmář snadno může sklidit 100 bušlů kukuřice
....PO AKRU....
když zaseje EARLY YELLOW ROSE aneb SNOW FLAKE WHITE.
SEMENA NA PRODEJ JEDINĚ U....
CENA pro 1899: $1.00 za bušl, pytel za 20c. Kdo koupí 5 bušlů dostane pytle přídavkem. Zašlete 5c. v kolkách a odešlu vám obálku plnou semene kukuřice. Pište angl. něm. aneb česky.
J. B. ARMSTRONG král kukuřice. V Shenandoah, Ia

VYHAZUJETE PENÍZE, pak li kupujete zahradní keře a stromky obvyklým starým způsobem. Zaručujeme vám polovici úspory, když objednáte přímo od nás. th29m3
CHCEME VAŠE JMÉNO a zašleme Vám ten nejpoučnější a nejakvostnější katalog, který vás poučí, jaké trvalé a dobré keře a stromky voliti, jak sázet, očkovat a ošetřovat všechny druhy stromů a keřů.
Pěstujeme v rozsáhlých rozměrech ovocné stromky, keře, růže a ozdobné stromoví, však chceme prodávati vše přímo kupujícím. Pište si o náš katalog, který zasíláme úplně zdarma.
Sioux City Seed & Nursery Co.
Sioux City, Ia.

Úspěšné rolničení
závisí výhradně od druhu semena, jaké zasejeme.
Semena naše, jež kupujícím zasíláme, jsou vždy dobře zkoušena a zaručujeme je co pravá dle jména a dle nejlepší klíčivosti.
VÝBĚR KUKUŘICE SAZEČKY:
Pride of the North. po $1.60 bušl. Za 2 neb více bušlů, po 75c. bušl.—Dozraje v 90 dnech.
Yellow Dent Leaming $1 25 bušl. 2 neb více bušlů po $1.00 bušl.—Zraje asi ve 100 dnech.
Legal Tender (žlutá). — Zraje asi ve 190 dnech.
Semena naše pěstována ve výtečné půdě a podnebí příznivo ku dokonalému vyvinutí a dozrání. Mimo to pak ještě důkladně je přečisťujeme a přebíreme, tak že můžeme každému za klíčivost a dobrotu semen ručiti.
Dobrá semena, jako jetele, bojínku lučního (timothy), vojtěšky, třtiny cukrové, prosa (millet) atd. kupujeme v každé době.
Máme na skladě obmezenou zásobu ranných, na severu pěstovaných Ohio bramborů, jež prodáváme za $3.00 bečku. Druh tento dá dvojnásobnou sklizeň a jest rannější. th21m3
Pište nám v řeči české, anglické neb německé.
Shugart & Ouren,
COUNCIL BLUFFS, IA.

60 výstřižků
z obalů
mýdla sokolího, Božena a naše české mýdlo
jednotlivě aneb smíšeně
a 50 centů
kdo nám zašle, obdrží od nás zvětšený kreslený obraz každé podobizny dle libosti nám zaslané, jehož krámská cena rovná se obnosu $5.00.
The KIRCHMAN Co.
..čeští mydláři..
1082 W. 12th St. Boulevard
CHICAGO, ILL.
Pozn.: Nemá-li Váš obchodník naše mýdla na skladě, sdělte mu laskavě naši adresu.

Hus a Žižka.
Krásné dva litografované obrazy, představující české velikány Husa a Žižku, hodící se pro spolkové a veřejné místnosti, jakož i pro rodiny, máme nyní na skladě. Posíláme je oba po $1.00, anebo [illegible]